

In memoriam Hórvölgyi Lajos

(1941 – 2022.)

Egy csupaszív ember, jó barát, kitűnő kolléga, alkotó mérnök, remek sportember, az örök ifjú cimbora távozott Lajossal!

Elcsendesedve a komor decemberi ködben tisztelgünk barátunk életműve előtt és próbáluk elfogadni a megváltoztathatatlant. Hatvan év közúti szolgálata után 2022.11.08-án hajnalban a Tejút csillagporát hátrahagyva távozott körünkől Hórvölgyi Lajos! A gazda távoztával kiürül a Holt-Tisza partján álló ház mit a térképek hibásan Alcsi szigetként rögzítenek, de mi tudjuk, hogy az valójában Lajcsi-sziget...

Szakmai pályafutása nagy ívet írt le, amíg a fiatal geodétából diplomás mérnök lett, majd tovább lépve országos területi főmérnökké vált. A nyolcvanas években előbb út-, és hídterveket jóváhagyó hatóság, majd pár évvel a rendszerváltozást követően országos közúti főigazgatói, minisztériumi főosztályvezetői-, és végül fejlesztési igazgatói pozíció tette próbára és mert a próbákat jól állta, erős akaratú mérnökké, határozott, sikeres vezetővé vált.

Közutas pályafutása legelején Lajos figuránsként megtanulta az UVÁ-ban, hogy minden mérnöki munka alapja a geodézia, az útépités eredménye pedig az a mű, mely egy nagy rendszer folyamatos változásaként soha sincs készen... Ezt hirdetve munkálkodott akkor is, amikor a hazai útkaparászat legmagasabb polcára került. Útépitő mérnöki tudását a szakma és annak képviselői iránti mély elkötelezettség, humanizmussal teli emberség ötvözte tette számunkra igazi ajándékká. Lajos nem méricskélte a szeretetet, aki a közelébe került, azt mérhetetlen szenvedéllyel vette szárnyai alá. Gondossága, segítőkészsége, optimizmusa, Istenhite, örök derűvel körítve mindenkit barátjává tett.

A minisztériumi szakmai csúcsvezetői posztot elhagyva azt az infrastruktúra fejlesztés mindennapos konkrét megoldásaira cserélte. Ekkor tudott egyesülni és igazán kiteljesedni a mérnöki tudás, a gyakorlatias hozzáállás, humanista gondolkodás, emberbaráti megközelítés. A hivatali munka szürkeségében megtalálta annak szépségét és humanista mérnökként oly nagyszerű utakat és hidakat álmodott, mely az utazók számára élményt ad, a helybelieknek találkozási pontot jelöl ki.

Lajosban a negyven évi közös munkálkodásunk során olyan mérnököt ismerhettem meg, aki nagyfőnökként is EMBER maradt; aki a kezdő mérnököt türelmesen tanította meg arra, hogyan kell a hivatali bikkfa-nyelven de mégis színesen határozatot írni; akinek nem remegett meg a keze, ha valami nagyszerűt, újat kellett felkarolni és megvalósítani; aki pernyét épített az útalapba - innovatív környezetvédő módon - pedig ez a fogalom akkor és ott még nem volt ismert, és így csak jóval később lett fontos szakmai elvárás.

Mindezen túl az is Ő volt, aki háromnapos szakadatlan eső közepette - a száz fős, általa szervezett Tisza-túrán - a magyar irodalom remekműveivel és saját verseivel feledtette a résztvevőkkel a fizikai gyötrelmeket; és Ő volt az is, ki elsőként ugrott a Tiszába, ha valaki felborult és menteni kellett, vagy Ő volt az is ki a Márka presszó sörversét megénekelte.

Barátai számára ismert volt Lajos versek iránti szeretete. Számtalan verset tudott minden előzetes készülődést mellőzve előadni, fejből mélyen átélve. A nagy nevű költők alkotásain túl élvezettel hallgathattuk saját verseit is, melyekben az unokáihoz, vagy a barátaihoz – hozzánk - szólt, mély bölcsességgel, humorral, magas fokú irodalmi értékességgel.

Jó három évtizede ádáz küzdelmet vívott a halálos kórral. Ebben a bajban – mely három másíknak is sok lenne – nem egyszer mondta, sajátos humorával fűszerezve: „*Uram, ha most hirtelen elragadnál, az végtelenül elszietett dolog lenne...*” A kór három nagy rohammal támadta, de Lajos mélyen megélt hitben állta a támadásokat. Szakadatlan küzdelemben a nyolcvanon túli első nyáron, a kór felemésztette minden erejét.

A földi országút végén járva Lajos pár hónapja elküldte néhány versét - melyből egy, amit jó három éve írt - ide kötődik és mert tanítómesterem, gesztorom, barátom erre külön felhatalmazott, most megosztom:

Hórvölgyi Lajos: „Introibó ad altare Dei.”

(Az Isten oltárához járulok.)
Elérve a 2X7, vagy hetvenhét esztendő!

Köszönöm a földi létet, fűt, fát, virágot, tarka rétet.
Szélnék susogását, fáknak hajlongását, vizek csobogó hangját,
Beethoven, Dvorzsák és mindahányak mesés zenéjét,
Költők, írók, festők, művészek, mindentudók tanítását,
Tanáraink oktató munkáját, türelmes jóságát.
Köszönöm az evangélistákat, kik elvezettek a HIT-hez.
És köszönöm azt az életet, amit megélhettem.

A napos oldalról letérve
A megnyugvás ösvényén ballagok.
Csendben, békében, gondolkodva
Az élettől még mit kaphatok?

Nem volt elég a vesszőfutás,
Emelkedés, siker, bukás,
Szorongás, kínzó fájdalom?
Gyermekek, unokák, viruló arca után
Kell még szívet, jövőt szorító aggodalom?

Mire telt a 77 esztendőben,
Kedvem, küzdelmem mire jutott?
Család, barátok, vidám cimborák,
Agyat derítő tüzes borok,
Beteljesült vágyak után
A hátra van -ból még mit kaphatok?

Rágondolni se érdemes már
A hátralévő évek alatt,
Mert érzem vérem renyhe lüktetésén,
Az élni vágyás érzése bennem
Szép lassan elmarad.

Hálát adok a Teremtőnek,
Minden napért, amit adott.
Köszönöm, hogy szerethettem,
Egy élten át vele lehettem
Oltára grádicsán térdepelhettem.

Ám várom már, jöjjön a végső óra,
Hogy repülhessek hozzá az utolsó útra,
Pénz nélkül, ház nélkül, nincstelen,
Kitért szárnyakkal, tiszta lélekkel, üdvözülve,
Teremtőmhöz fel a Mennybe,
Az örök világosság fénytüzébe.

**„Ad deum qui laetificat juventutem
meam.”**
(Az Istenhez, ki ifjúi örömmel tölt el engem.)

Ifjonti szertelenségben, örök bizakodásban, mély vallásos hitben, mások iránti elkötelezett tenni akarásban nyolcvanegy évet megélt, családjáért, barátaiért, hazájáért, igazáért, hitéért, bátran kiálló Barátunk hamvai előtt tisztelgünk!

Távozása után már nem fogjuk évente megtartani a legendás legénybúcsúinkat, nem tervezünk kenu túrát és táborozást a Lajcsi tanyán, de ha áthaladunk a cigándi hídon, a Pentele-hídon, vagy Tiszaugnál az ekhósszekeret formáló új Tisza-hídon - mi, a barátai és munkatársai - Hórvölgyi Lajosra fogunk emlékezni.

Kedves Barátunk! Emlékedet megőrizve kívánjuk, legyen megnyugvásod Isten országában!